
Revelation

श्रीरमणलृदयम्

Document Information

Text title : ramaNahRidayam

File name : ramaNahRidayam.itx

Category : hRidaya, deities_misc, ramaNa-maharShi, gurudev

Location : doc_deities_misc

Author : Composed by K.Lakshmana Sarma

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : Ramanashram Publication www.sriramanamaharshi.org

Acknowledge-Permission: Sri V.S. Ramanan, President, Sri Ramanasramam sriramanamaharshi.org

Latest update : November 3, 2014

Send corrections to : [sanskrit at cheerful dot c om](mailto:sanskrit@cheerful.com)

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 1, 2025

sanskritdocuments.org

Revelation

श्रीरमणलुट्टयम्

विषयानुक्रमणिका (श्लोकसंख्या)

१ ग्रन्थावतरणम् । (१-३)

२ मङ्गलम् । (४-५)

३ विवेकप्रकरणम् । (६-२७)

४ साधनप्रकरणम् । (२८-३४)

५ अनुभवप्रकरणम् । (३५-४५)

६ सत्सङ्गप्रकरणम् । (४६-५९)

७ अद्वैतप्रकरणम् । (५२-५७)

८ साधकाचारप्रकरणम् । (५८-६३)

९ उपासनाप्रकरणम् । (६४-७३)

१० श्रवणमुक्ताप्रकरणम् । (७४-७९)

११ परोक्षज्ञानप्रकरणम् । (८०-८५)

१२ सिद्धान्तसारप्रकरणम् । (८६)

=====

॥ ॐ नमो भगवते श्रीरमणाय ॥

॥ श्रीरमणलुट्टयम् ॥

॥ ग्रन्थावतरणम् ॥

लुट्टेलेडमलन्तयाभिलवपुष्यन्तः स्फुरन् सर्वदा

नैजानां निजतत्त्वरूपममृतं सन्दर्शयिष्यन् स्वयम् ।

प्रेमशा स्वीकृतवानजो नरवपुर्यांससौ गुडुलां गुरुः

वन्दे श्रीरमणाभिधं मुनिवरं तं स्वात्मनाथं परम् ॥ १ ॥

प्रेमशा यं रमणो मुनिर्व्यरययद् ग्रन्थं निजानां मुदे

द्राविज्या निजतत्त्वरूपममृतं सन्दर्शयन्तं स्फुटम् ।

तश्चक्या तमनूद्य कोऽपि विनतश्चक्रे तदीयः कृतिं

गैर्वाण्या सरवामिमां रमणलुट्टान्नी मनश्शान्तये ॥ २ ॥

याऽगम्या वयसो धियोऽपि पदवी निर्वासना शिन्धयी
गत्वा यां न निवर्तते मुनिवरस्तस्यां दिशन् निर्वृतिम् ।
सद्यश्चापि ददन्मुदं विजयते संविन्धयो भास्करः
संसेव्यः सततं मुमुक्षुभिरयं ग्रन्थो मुनीशोदितः ॥ ३ ॥

॥ मङ्गलम् ॥

अस्तीत्यस्मिन् कथं धीर्भवति यदिति न सत् ? तद्विभिन्ना नु सञ्चित् ?
सत्यं निश्चिन्तनं तद्भवति लृष्टि यतस्तस्य लृन्नामकस्य ।
ध्याता को वास्ति भिन्नो ? भवति च तदिति ध्यानगम्यं कथं तु ?
तस्य ध्यानं लृष्टन्तः प्रशमितमनसा तन्मयत्वेन निष्ठा ॥ ४ ॥

मृत्योर्बिभ्यति ये भृशं सुमनसः, सर्वान्तरं ते शिवं
यान्तीशं शरणं परं विरहितं मृत्युदूभवाम्यां स्वयम् ।
साकं तन्ममताभिरेति निधनं तेषामलन्ता ततः
स्यात् तेषां मरणस्य धीः किमु पदे नित्ये गतानां स्थितिम् ॥ ५ ॥

॥ विवेकप्रकरणम् ॥

पश्यामो भुवनं यतो, भवति सत् तन्मूलमेकं परं
यश्छक्तेः परिणामभूतमभिलं; नैतद्विवादास्पदम् ।
आभ्यारुपमयं च शिन्धिमिदमध्याधारवस्त्रं धुतिः
द्रष्टा येति यतुष्टयं स परमो यः स्वात्मभूतो लृष्टि ॥ ६ ॥

विश्वं श्रुवपशौ वदेत् प्रथमतः सर्वं जगत्यां मतं
ओकं सत् त्रिविधं प्रतीयत इति, त्रीण्येव तानीत्यपि ।
वादौ यावदलं मतिर्वपुषि; तां छित्वा तु सम्मोहिनीं
स्वस्मिन्नेव पदे स्थितिर्भवति या सर्वोत्तमा सैव छि ॥ ७ ॥

वाटैः किं भविता जगद्भवति सन्निध्यात्ममश्चिज्जडं
आनन्दं ननु दुःखमेव तदिति ? त्यक्त्वा समस्तं जगत् ।
स्वात्मानं समवेत्य सत्यममलं द्वैतैक्यवादातिगे
यालन्तारछिता स्थितिर्निजपदे सर्वादृता सैव छि ॥ ८ ॥

रूपी स्वो यदिति रूपमस्तु जगतो रूपं परस्याप्युत
वीक्षा केन कथं च रूपरहितः स्वात्मा यदिति स्याद्भट ? ।

दृश्यं किं नु दृशोऽन्यथा वद भवेद् ? दृक् सा स्व अेवं स्वयं
निरसीमा निरुपाधिका चितिमयी सा निष्प्रपञ्चाद्रथा ॥ ८ ॥

देहो यन्निष्किलस्य यापि भुवने स्यात् पञ्चकोशात्मकः
कोशानामपि पञ्चकं तत षट् देहाभिधानं भवेत् ।
सत्येवं वद देहतः किमु जगद्भिन्नं भवेत् तत्त्वतः ?
किं केनापि य वीक्षितं जगद्विदं देहं विना प्रोच्यताम् ॥ १० ॥

शब्दादीन् विषयान् विडाय जगतो रूपं भवेन्नो पृथक्
अेवं धीन्द्रियपञ्चकस्य विषयो निश्शेषमेतज्जगत् ।
अेतैः पञ्चभिरिन्द्रियैर्जगद्विदं ल्येकं मनो बुध्यते
सत्येवं मनसो जगत् कथय किं भिन्नं भवेत् तत्त्वतः? ॥ ११ ॥

विश्वं बुद्धिरिति द्वयं समुद्वियाल्वीयेत याप्येकवत्
अेवं सत्ययि भास्यते जडमिदं विश्वं धियैवापिलम् ।
यस्मिंस्तद्भूवितथस्य जन्मविलयौ भास्वत्यनस्तोदये
सज्जानीहि तदेव पूर्णममलं चिद्रूपकं डेवलम् ॥ १२ ॥

रूपे कुत्रचिदाप्ययापि य कयाऽप्याराधनं भक्तितो
रुपाप्यारहितस्य यद्यपि भवेत् तस्येक्षाणाय क्वमः ।
तत्त्वे तस्य निजं य वीक्ष्य विलयं गत्वापि तस्मिन् परे
तेनाभिन्नतया स्थितिर्निजपदे वीक्षा भवेत् तत्त्वतः ॥ १३ ॥

संश्रित्य प्रभवन्त्यडम्भतिमिमां सर्वास्त्रिपुट्यस्तथा
द्वन्द्वान्यधुत सम्भवन्ति; तदुल्लामा भवेत् को न्विति ।
अन्वेषाद् लृष्टयं प्रविश्य यद्वि तत्त्वत्वं समालोकयेत्
सर्वं तद्विगलेत् स्वयं, स य भवेज्ज्ञानी, स नैति भ्रमम् ॥ १४ ॥

अज्ञानात् पृथक् कदापि जगति ज्ञानं भवेत् कुत्रचित्
नाज्ञानं य कदापि कस्यचिदपि ज्ञानात् पृथक् सम्भवेत् ।
अन्वेषादुल्लमित्ययं भवति को यस्योभयं स्याद्विति
मूलात्मावगतिः स्वयं समुद्विता ज्ञानं भवेन्नेतरत् ॥ १५ ॥

ज्ञातारं स्वमजानतोऽन्यविषयज्ञानं भवे यद्भवेत्
ज्ञानं तद्भविता कथं नु कथय? ज्ञानस्य यान्यस्य य ।
आधारोऽडमितीह यो भवति, तत्त्वत्वं विजानाति येत्
अज्ञानेन समं तदा प्रविलयं तानं य गच्छेद्विदम् ॥ १६ ॥

ज्ञानाज्ञानविवर्जितं भवति यज्ज्ञानं विजानीहि तत्
 ज्ञानं वैषयिकं त्ववेहि किमपि ज्ञानं यथार्थं न हि ।
 ज्ञातृज्ञेयविवर्जितो विलसति ज्यात्मा सदैकः स्वयं
 ज्ञानात्मैव भवत्यसौ; न स भवेच्छ्रुत्यात्मकः कर्त्तव्यत् ॥ १७ ॥

आत्मा ज्ञानमयो य एष गदितस्सत्यस्स अवाद्भयो
 ज्ञानं नाम अङ्गप्रकारमिदं त्वज्ञानमेवाभिलम् ।
 स्वस्माज्ज्ञानमयात् सतस्त्वसादिदं नो भिधते कर्त्तव्यत्
 नानासन्त्यपि भूषणानि कथय स्वर्णात् सतोऽन्यानि किम्? ॥ १८ ॥

भाति त्वं स एति द्वयं, समुद्विताडधीः शरीरे यदा
 तत्त्वं किं न्वलभो ममेदिति धिया स्वान्वेषणेन स्वयम् ।
 नीतेऽस्मिन्निधनं, समं तद्वितरप्रज्ञे ततो नश्यतोः
 यद्भात्येकतया तदा, गणाय तत् तत्त्वं भवेदात्मनः ॥ १९ ॥

संश्रित्यैव हि वर्तमानमुभयं भूतं भविष्यत् स्थितं
 स्वे कालेऽपि य वर्तमानमुभयं; तद्भर्तमानं त्रयम् ।
 सत्येवं प्रविडाय बोधमधुना सद्भस्तुनोऽन्वेषणात्
 भूतागामविशारणं गणानवत् स्यादेकसङ्ख्यां विना ॥ २० ॥

कालो देश एमौ पृथक् किमलभो?ऽधीनास्तयोः स्मो वयं
 देहाः स्याम यदि स्वयं; किमु वयं देहा भवामो वद ।
 सर्वत्रापि य सर्वदापि य विभात्यात्मा समानो यतः
 तस्मात्सन्तमवेहि डेवलममु तौ द्वौ निगीर्य स्थितम् ॥ २१ ॥

स्वो देहो भवति द्वयोरविदुषो विज्ञाततत्त्वस्य य
 स्वं देहावधिकं पृथक् परविभोरज्ञो जनो मन्थते ।
 ज्ञस्य स्वो वपुषोऽन्तरहितोऽभिन्नः परस्माद्भिभोः
 भात्येवं मडती भिदास्ति हि तयोः स्वज्ञस्य याज्ञस्य य ॥ २२ ॥

सत्यं ज्येव जगद्भयोरविदुषो विज्ञाततत्त्वस्य य
 सत्यं यावदिदं जगत् तु मनुते सज्ज्ञानहीनो जनः ।
 ज्ञस्याकारविहीनमस्य निभिलस्याधारभूतं हि सत्
 भात्येवं मडती भिदास्ति हि तयोस्सज्ज्ञस्य याज्ञस्य य ॥ २३ ॥

मध्ये दैवधियोर्जयं प्रति भवेत् तेषां विवादे रतिः

धीदैवद्वितयस्य मूलमलमित्येकं न जानन्ति ये ।
अन्येषादवगत्य तत्त्वमलमस्ताभ्यां विमुक्तो मुनिः
संसक्तो भविता तयोः किमु पुनः स्वज्ञानहीनो यथा ॥ २४ ॥

द्रष्टारं स्वमुपेक्ष्य पश्यति नरो रुपं परेशस्य येत्
सा रुपस्य मनोभयस्य छि भवेद्दीक्षा न सत्या विभोः ।
तत्त्वं स्वं किमु न प्रपश्यति परं त्वस्येक्षको वा मुनिः?
नष्टाडङ्कतिरेष किञ्चिदपि नो भिन्नः परस्माद्विभोः ॥ २५ ॥

वीक्षा स्वस्य परस्य येति गदितं ग्रन्थेषु वीक्षाद्वयं
तत्तत्त्वं किमिति भ्रवीमि; घटते वीक्षा कथं न्यात्मनः? ।
अेकत्वात् स वीक्ष्यते यदि, परं वीक्षेत को वा कथं?
शशस्यौदनभावमेव गणाय स्वेक्षां परेक्षामपि ॥ २६ ॥

यैतन्यद्युतिमेष चिन्मयतनुर्मत्यै प्रयश्छन् स्वयं
आत्मत्वेन सदैव भाति छि मतेरन्तस्तुरीयश्शिवः ।
तत् तस्मिन् विनियोजनं लृष्टि मतेरन्तर्मुष्पीकृत्य तां
छित्वा तं प्रभवेत् कथं वद परं मत्यैव मन्तुं नरः ॥ २७ ॥

॥ साधनप्रकरणम् ॥

यैतन्येन विवर्जितं वपुरिदं नाडङ्करोति स्वयं
भूते नैव कदापि कोऽपि भुवने नासं सुषुभाविति ।
सर्वं याप्युदियाद्विदं समुदिते त्वस्मिन्नलन्नामके
तद्बुद्ध्या शितया कुतोऽयमुदियादित्येवमन्वेषय ॥ २८ ॥

भूयान्नालमिति स्वयं जडवपुः सत्या चितिर्नोदियात्
तन्मध्ये तु वपुः प्रमाणमलमित्याविर्भवेत् किञ्चन ।
अेतद्ध्येव भवेन्मनो जडचितोर्ग्रन्थिर्भवोऽडङ्कतिः
अन्धः सूक्ष्मशरीरमेतदुदितं श्रुवस्य तत्त्वं स्वयम् ॥ २९ ॥

धृत्वा रुपमुद्वेति य स्थितिमुत प्राप्नोति रुपग्रहात्
धृत्वा रुपमुतोपभुज्य विषयानुच्यैस्तमां वर्धते ।
*संसारे अत वर्धते य नितरां रुपाशनो नित्यशः । - छिति पाठान्तरः
छित्वा रुपनुपाददीत नवमयन्विष्यते येत् तदा
धावेद्रूपविहीन ओष सडसाडन्तापिशाथो ध्रुवम् ॥ ३० ॥

अेतस्मिन्नलमाप्यडे समुदिते सर्वं जगत्त्रयोदियात्
 नो येदस्त्यलमित्ययं न य भवत्येतज्जगत् किञ्चन ।
 तत्सर्वं ल्यलमाप्यकः स्वयमतः कोऽसौ कुतस्सम्भवेत्
 षत्येवं निजमार्गलं भवति यत् तत् सर्वलानं भवे ॥ ३१ ॥

तत्र स्याम लि तद्भयं भवति नो यत्रोदयोऽलकृतेः
 येतस्तु प्रविशेदलञ्जनिभुवं नो येदलन्ता कथम् ।
 नीयेतापुनरुद्भवां मृतिमियं नीता तथान्तं न येत्
 साध्या नस्सलजा स्थितिः कथमसौ यस्यां वयं तत् स्वयम्? ॥ ३२ ॥

यत्किञ्चित् सलिलाशये निपतितं चिन्वन्निमज्जेद्यथा
 तद्भद्रागनिलौ नियम्य जगतश्चिन्तां विडायाम्भिलाम् ।
 अन्वेषादुदियात् कुतोऽलमिति धीरित्येवमेकाग्रया
 बुद्ध्यान्तर्लुदये निमज्ज्य विमलं विद्यात् स्वतत्त्वं परम् ॥ ३३ ॥

रुध्वा वाऽभनसी उभे, चित्तिरलंरुपा क्व भातीत्यलं
 बुद्ध्यान्विष्य निमज्जनं लुदिति निजज्ञानाशये साधनम् ।
 देडो नायमलं स्वयं तदलमित्येवं निद्विध्यासनं
 अन्वेषाङ्गमवेडि; किं नु भविता सोऽयं विचारो निजः? ॥ ३४ ॥

॥ अनुभवप्रकरणम् ॥

कोऽलं स्यामिति मार्गलणेधमवशादन्तर्भुषे मानसे
 लुल्वीने सति, लज्जया नतभुषे यास्मिन्नलन्नामडे ।
 यैतन्यं विमलं तदालमलमित्याभाति किञ्चित् स्वयं
 मिथ्यालं न लि तत्, सदेव परमं पूर्णं स्वतत्त्वं शिवम् ॥ ३५ ॥

कर्तव्यं किमिडालस्त्यभुष्य कृतिनोऽलन्तां अस्तिवोदिते
 भावे स्वे मुदितस्य तन्मयतया शान्ते तुरीये शिवे ।
 स्वान्यत् किञ्चन वेत्ति नो निजपदे निष्ठां गतोऽसौ यतो
 मन्तुं तां पदवीं नरो वद कथं निर्मानसीं शक्नुयात्? ॥ ३६ ॥

निष्ठां तत् त्वमसीति वेदशिरसा दिष्टामलभ्वा निज्जं
 कोऽलं स्यामिति मार्गलणे लुदयं बुद्ध्यया प्रविश्य स्वयम् ।
 धीर्दौर्बल्यवशात् करोति मनुजो ध्यानं तदेवास्म्यलं
 नो देडोऽलमिति; स्वयं तदनिशं भात्यात्मरुपेण लि ॥ ३७ ॥

डासार्हं भवति द्वयं य, गदितं जाने न मामित्यहं
जाने मामिति योदितं; विषयतां स्वस्यैव नेतुं स्वयम् ।
आत्मानं, किमु कत्यचिद्भेदं भवेदात्मद्वयं कुत्रचित्?
आत्मैको भवतीति विद्ध्यनुभवाल्लोके समस्तस्य य ॥ ३८ ॥

आत्मत्वेन समस्तजन्तुषु सदा सत्यं लृष्टन्तः स्फुरत्
अन्वेषादवगत्य तन्मयतया निष्ठाभलब्धा निजाम् ।
सत् किञ्चिद्भवतीति नेति तद्विदं रूपीति नेत्येककं
द्वेषा नोभयथेति वा विवदते मायाभिभूतो जनः ॥ ३९ ॥

सिद्धं स्वं समवेत्य तन्मयतया निष्ठा भवेद्या निष्ठा
सिद्धिस्सैव हि; सिद्धयस्तदितराः स्वप्नोपलब्धा एव ।
स्वप्नार्थः किमु सन् प्रबोधसमये? मुक्तोऽनृतादन्ततो
निष्ठाभेत्य सति स्वयं मुनिवशः किं तासु भोदं प्रजेत् ॥ ४० ॥

द्वेष्टोऽस्मीत्युद्विग्नरस्य विषया यावत् तु नाहं वपुः
तद्द्वेषस्मीत्यनुचिन्तनं छितकरं तादात्म्यनिष्ठाभये ।
कुर्याद् ध्यानमिदं किमर्थमनिशं? ध्यायेन्नरोऽस्मीति किं
लोके कोऽपि नरो? वयं हि सततं सत्यं तदेव स्वयम् ॥ ४१ ॥

यावत्साधकता नरस्य भवति द्वैतं यथार्थं भवेत्
साध्ये त्वद्वयतेति यापि गदितं नो सत्यमुक्तं भवेत् ।
अन्विष्यन्नपि सादरं य दशमं नष्टत्वबुद्ध्या स्वयं
स्वं लब्ध्वापि य को बभूव दशमादन्यः कथायामसौ ॥ ४२ ॥

कर्तात्मा स्वयमेव येत् कृतिह्वलं भुञ्जत सोऽयं स्वयं
कर्ताहं क इति स्वमार्गणवशाज्जानाति येत् स्वं विभुम् ।
कर्तृत्वं विगलेद्यतो, विगलितं तेनैव साकं भवेत्
कर्मापि त्रिविधं स्वयं; स्थितिभिमां नित्यां विमुक्तिं विदुः ॥ ४३ ॥

अद्भ्योऽस्मीति मतिर्भवेद्यदि तदा मुक्तेर्मतिश्चोद्विधात्
अद्भ्योऽहं क इति स्वमार्गणवशात् स्वे नित्यमुक्ते स्वयम् ।
शिष्टे सत्यजरेडमरे वद भवेद्धन्धस्य चिन्ता कथं?
सा नो येद्विदुयात्, तदास्य कृतिनो मोक्षस्य चिन्ता कथम् ॥ ४४ ॥

मुक्ती रूपावतीति रूपरहिता सेति द्विधा सेत्यपि
वादा ये मतिभेदतोऽत्र विषये तत्त्वं ब्रवीमि स्फुटम् ।

योऽलन्नामक एवमत्र विमृशेद्वाटेषु तत्त्वं मुधा
तस्यात्यन्तिकनाश एव भविता तत्त्वं विमुक्तोः स्वयम् ॥ ४५ ॥

॥ उत्तरभागः ॥

॥ म.ङ्गलश्लोकः ॥

यस्मिन्नेव भवेत् स्थितं जगद्विदं यस्यैव सर्वं जगत्
यस्मात्सर्वमिदं भवेत्समुदितं यस्मै सामस्तं भवेत् ।
येनेदं निम्बिलं जगत् समुदियात् सर्वं यदेव स्वयं
सत्यं गुप्तधनं तदेव लुट्टये तत्सत् परं धीमहि ॥ ४६ ॥

॥ सत्सङ्गप्रकरणम् ॥

सत्सङ्गस्य निषेवाणेन मनुजो निस्सङ्गतां प्राप्नुयात्
निस्सङ्गत्ववशादसावुत मनोमोहेन मुक्तो भवेत् ।
निर्मोहत्वमुपैति येद्यथा परे गत्वा लयं निश्चले
ज्वन्मुक्तिपदं व्रजेदनुपमं सेवस्व तत्सङ्गतिम् ॥ ४७ ॥

साध्यं यत् परमं पदं सुप्रमयं मर्त्यैर्विचारान्निजात्
सत्सङ्गाभ्यसनोद्विताच्छित्तधिया लुन्मज्जनापादनात् ।
शास्त्रार्थाधिगमेन नो भवति तन्नो बोधकोक्तिश्रुतेः
नो पुण्यैरपि कर्मभिर्बहुविधैरन्यैश्च नो साधनैः ॥ ४८ ॥

सद्भिस्सङ्गतिमादरेण मनुजः सेवेत यो भाग्यवान्
अतैः किं नियमैरमुष्य निम्बिलैर्निःश्रेयसप्राप्तये ।
शीतो दक्षिणमारुतो वलति येत् सन्तापशान्तिं दिशन्
लस्तेन व्यजनं विधृत्य भविता किं ब्रूहि कार्यं पुनः ॥ ४९ ॥

तापं केवलमेकमेव शमयेन्नृणां लिमांशुस्तथा
दैन्यं कल्पकपादपो द्विविभवः पापं तथा जह्ववी ।
साधूनामवलोकनात् त्रयमिदं तापादिकं यास्यति
नो तेषामुपमास्ति कापि सदृशी लोकत्रये कुत्रचित् ॥ ५० ॥

तीर्थान्यम्भुमयानि नैव मलतां तुल्यानि तेषां कदा-
प्येवं दैवतमूर्तयोऽप्युपलभन्मात्राश्च सम्पूजिताः ।
तैर्मर्त्योऽमितकालतो विमलतां प्राप्नोति भक्त्या युतः
साधूनामवलोकनेन मनुजः सद्यो भवेन्निर्मलः ॥ ५१ ॥

॥ अद्वैतप्रकरणम् ॥

को देवः सयाधो मनो वेत्ति सोऽयं

जानाम्येतज्जुवनामाडमेव ।

तस्मात् स त्वं; वक्ति साक्षाच्छ्रुतिश्चा-

ख्येको देवः सर्वभूतेष्वपीति ॥ पर ॥

किं ज्योतिस्तव भानुमानडनि मे रात्रौ प्रदीपादिकं

किं ज्योतिस्तदवेक्षणाय नयनं तस्येक्षणो किं मनः ।

तस्येक्षा वद केन तत् स्वयमहं पश्यामि तज्ज्योतिषां

ज्योतिस्त्वं भवसि स्वयं विभु परं सत्यं तदेवास्म्यडम् ॥ प३ ॥

दृष्टयकुडरमध्ये केवलं अडममात्रं

अडमडमिति साक्षादात्मरूपेण भाति ।

दृष्टि विश मनसा स्वं चिन्वता मज्जता वा

पवनचलनरोधादात्मनिष्ठो भव त्वम् ॥ प४ ॥

अमलाध्ययलाडमित्यजसं

विलसन्ती दृष्टयाम्भुजे चिदेव ।

वितरेत् पदवीं स्वयं विमुक्तैः

यदि जड्यान्मनुजो वपुष्यडन्ताम् ॥ प५ ॥

देडं मृण्मयवज्जडात्मकमडम्भुद्धिर्न तस्यास्ततो

नाडं तत्तदभावसुप्तिसमये सिद्धात्मसदभावतः ।

कोऽडम्भावयुतः कुतो वरधिया दृष्ट्वात्मनिष्ठात्मनां

सोऽडंस्कूर्तितयारुणायलशिवः पूर्णो विभाति स्वयम् ॥ प६ ॥

लेभे जनि यः परमे स्वभूले

वियार्थ कस्माडडमित्युदारः ।

स अेव जातः स य नित्यजातो

नवो नवोऽयं सततं मुनीन्द्रः ॥ प७ ॥

॥ साधकाचारप्रकरणम् ॥

डिस्वाडधियमत्र दोषनिलये देडे जडेऽनात्मनि

नित्यानन्दमयं स्वतत्त्वममलं जानीडि सख्यिन्मयम् ।

यो मर्त्यो वपुषस्तु पोषणरतो ज्ञातु स्वमिच्छत्यसौ

ग्राहं दारुधिया प्रगृह्य सरितं पुंसस्तितीर्षोस्समः ॥ ५८ ॥

यो देहात्ममतिक्षयो भवति तद्दानं च यज्ञस्तपो
धर्मः सत्यवचः परेशकरुणा योगोऽपि भक्तिः परा ।
न्यासो मौनमपि स्थितिश्च सलजा कामार्थमोक्षा अपि
शान्तिर्धौमृतिवर्जितं च मरणं ज्ञानं च सत्यं स्वयम् ॥ ५९ ॥

कस्यैतानि कृतिर्विभक्तिरपि याज्ञानं वियोगोऽपि च
सन्तीत्यात्मविचार एव भविता कर्मादियोगकमाः ।
यस्यां नास्ति विचारकोऽलमिधो न स्याद्विदं याष्टकं
सा सत्या स्थितिरित्यवेळि विमला स्वात्मानुभूतिः शिवा ॥ ६० ॥

स्वं शक्त्या परमस्य यावितमविज्ञायोधतो योऽपिलाः
सिद्धीः साधयितुं स एव मनुजो यद्भत् स पङ्गुर्नरः ।
योऽवादीद्भविता श्रमो मम कियानेतान् विजेतुं रिपून्
मामुत्थाप्य निवेशयेर्यद्वि रणो तेषां पुरस्तादिति ॥ ६१ ॥

या शान्तिर्मनसः स्वयं भवति सा मुक्तिर्भुधैः कीर्तिता
या पारैर्मनसोऽधिदैर्भवति यल्लाभस्तु तास्सिद्धयः ।
ता लब्धुं जडधीर्यतेत मनुजो यस्तेन लभ्यं कथं
स्यान्मुक्तस्सुभमन्तलीनममलं चित्तोपशान्त्यात्मकम् ॥ ६२ ॥

परे वलति लूभरं भरमिदं मृषाञ्जवको
वलन् भवति गोपुरोद्धनभिम्भतुल्यो ङ्यसौ ।
भरं शिरसि धारयन्नतिभरक्षमेणानसा
प्रजन् भजति येद्व्यथां भवति तत्र को दोषवान् ॥ ६३ ॥

॥ उपासनाप्रकरणम् ॥

उपरि च जठरादुरसो मध्ये बहुवाण्डिषु षट्स्वेकम् ।
कुवलकलिकासदृशं दक्षिणभागेऽङ्गुलद्वये लुट्टयम् ॥ ६४ ॥

आवृतमस्ति तदास्थं वियति तदन्तर्भवति नाऽप्यश्च ।
तमसोऽपि वासनानां भवनमिदं प्राणचित्तदीप्तीनाम् ॥ ६५ ॥

गुडेशाभ्योऽसौ यो निवसति गुडयां लुट्टि परः
स एवास्मीत्येवं सततमननात् सोऽलमिति येत् ।
मतिः स्थैर्यं गच्छेद्भूपुरलमिति प्रत्यय एव

तदाज्ञानं नश्येत् तम षव पुरस्ताद्दिनमणोः ॥ ६६ ॥

मुकुटे बिम्बितमिव यस्यान्तः

विलसति बहिरिव जगद्विदमभिलम् ।

सर्वेषामपि वृद्धयाभ्यं तत्

किं न्विति पृच्छति रामे भगवान् ॥ ६७ ॥

आल वसिष्ठो वृद्धय द्वेषा

उयं यादयमिति ज्ञेयम्?

दृढस्याङ्गं पलमयमेकं

श्रुतश्रुतमपि उयं ज्ञेयम् ॥ ६८ ॥

अन्यत् प्रज्ञामयमाद्येयं

वृद्धयं बिम्बितमभिलं यस्मिन् ।

बहिरन्तस्तत्र बहिरान्तः

सम्पत्तीनां निधिरभिलस्य ॥ ६९ ॥

तस्मिन् मुष्ये वृद्धये निष्ठां

गतवति येतसि नैजवियारात् ।

भवति स्वयमपि निर्गन्धस्वं

विरतिर्वायोरपि भवतीति ॥ ७० ॥

सर्वोपाधिविमुक्तं यच्छिवमनिशं चिदात्मकं भाति ।

तत् स्वयमलमित्यनिशं ध्यात्वा निगिला व्यपोडयासक्तीः ॥ ७१ ॥

सर्वाश्चापि दशा विचार्य परमं यच्छेषितं सत्पदं

तत् संश्रित्य कुरुष्व कर्म भुवने कामैर्गृहीतो यथा ।

भावानां समवैषि तत्त्वममृतं दृष्टिं समालम्ब्य तां

ष्ठश्चाप्रेरितवत् प्रशान्तमनसा लोके क्रियावान् भव ॥ ७२ ॥

मिथ्योल्वासितलर्षभागयलधीर्मिथ्याधृतोद्वेगवान्

मिथ्यागर्द्धासम्भ्रमः कुरु मृषारम्भः क्रिया लौडिकीः ।

आशापाशशतैर्विमुक्तवृद्धयः सर्वत्र साम्यं वलन्

लोके वेषसमानकर्मनिरतस्तिष्ठ त्वमज्ञो यथा ॥ ७३ ॥

॥ श्रुवन्मुक्तप्रकरणम् ॥

आत्मानं समवेत्य नैजयदवीमास्थाय संविन्मर्यां

सन्त्यक्ताभिलवासनोऽभिरमते यस्तन्मयत्वे सदा ।
 तं वीरं निजतत्त्वबोधकुलिशं संवित्कुशानुं तथा
 जानीयाद्दुत कालकालमभवं मृत्योश्च मृत्युं स्वयम् ७४ ॥

गुणास्सुन्दरत्वाद्यो यान्ति वृद्धिं
 वसन्तस्य योगाद्यथा भूरुडस्य ।
 तथा दृष्टतत्त्वस्य तेजो बलं धीः
 निजानन्दतृप्तस्य वर्धन्त एव ॥ ७५ ॥

शृण्वन्नेव यथा कथां न शृणुते दूरं गतश्चेतसा
 ज्ञानी तद्द्रव्यासनेन मनसा कृत्वाप्यकर्ता भवेत् ।
 येतश्चेद्भ्रुवुवासनं भत नरः कर्तास्त्यकुर्वन्नपि
 देहे सत्ययवेऽपि पश्य पतति श्रद्धे गिरेः स्वप्नदृक् ॥ ७६ ॥

याने सुप्तिमितस्य यानगमयं स्थानं य तस्य क्वचित्
 तस्यैवाश्रवियोजनं त्रयमिदं यद्द्रव्यभवेदेकधा ।
 सुप्तिं ज्ञानमर्थी गतस्य विदुषो याने वपुष्येकधा
 तद्भ्रुत् स्यात् त्रितयं छियापि वपुषो निष्ठापि निद्रापि य ॥ ७७ ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु स्थितिजुषां यत् तुर्यमित्युच्यते
 जाग्रत्सुप्तिरितीरितं स्वविदुषः शान्तं पदं शाश्वतम् ।
 सत्यं तद्धि पदं मृषेतरदिदं त्वाभासमात्रं त्रयं;
 तुर्यातीतमतस्तदेव मुनयः शंसन्ति संविन्मयम् ॥ ७८ ॥

कर्मागामि य सञ्चितं य विदुषो नष्टे भवेतां ध्रुवं,
 प्रारब्धं न तथेत्युदीरितमिदं ग्रन्थेषु मन्दान् प्रति ।
 पत्न्येका न सुमङ्गली पतिमृतौ बह्वीषु यद्द्रव्यभवेत्
 त्रेधा कर्म तथा विनाशमयते नाशं गते कर्तरि ॥ ७९ ॥

॥ परोक्षज्ञानप्रकरणम् ॥

कुटुम्भं ह्येकैकं भवति सुतभार्यादिकमिड
 नृणामल्पज्ञानां; पटुतरधियां किन्तु विदुषाम् ।
 कुटुम्भानि ग्रन्था अपि य लुट्टि योगस्य नितरां
 भवन्ति प्रत्यूहा; भवतरणभेषां वद कथम् ॥ ८० ॥

विपिज्ञोऽडन्नामा कुत धति निजान्वेषणधिया

લિપિં સ્વાં નિર્માષ્ટુ લિપિમધિગતો યો ન યતતે ।
લિપિફાનાત્ કિં વા ફલમધિગતં તેન કથય
સમો વાગ્યન્ત્રેણારુણાગિરિવિભોડન્યો ભવતિ કઃ ॥ ૮૧ ॥

અશાન્તસ્ય કલેશા વિદુષ્ઠ ઇહ યે સન્ત્યવિદુષ્ઠો
ન તે સન્તિઃ; ગ્રસ્તો ન સ મદપિશાચેન ભવતિ ।
ન વાક્ ચિત્તકલેશં ભજતિ બહુમાનાર્થમટનં
ન કુર્યાનૈકસ્માદવિતમિહ જાનીહિ તમિમમ્ ॥ ૮૨ ॥

તૃણતુલિતાખિલજગતાં કરકલિતાખિલનિગમરહસ્યાનામ્ ।
શ્વાધાવારવધૂટીઘટદાસત્વં સુદ્દુર્નિરસમ્ ॥ ૮૩ ॥

સ્વતો ભવતિ કઃ પરઃ? કિમપિ કોડપિ ચેત્સ્વં પ્રતિ
વદેદ્ભવતિ તેન કિં? ગદિતવત્ સ્વયં તદ્ભવેત્ ।
ભિદામનધિગચ્છતઃ સ્વ ઇતિ ચાન્ય ઇત્યવ્યયે
સ્થિતસ્ય સહજે પદે સ્થિરતયા પરસ્મિન્ શિવે ॥ ૮૪ ॥

ધિયા કુરુષ્વ ભાવનાં સતોડદ્વયસ્ય સન્તતં
ક્રિયાદ્વયત્વમાચર ક્વચિત્તુ મૈવ સંસૃતૌ ।
કુરુષ્વ ભાવનામિમાં ધિયાખિલે ચ પુત્રક
ગુરૌ તુ ભાવનામિમાં કુરુષ્વ મૈવ કર્ત્વિચિત્ ॥ ૮૫ ॥

॥ સિદ્ધાન્તસારપ્રકરણમ્ ॥

સિદ્ધાન્તો યો ભવતિ પરમઃ સર્વવેદાન્તસારો
વચ્ચિ સ્પષ્ટં તમિમમધુના તત્ત્વતોડત્યન્તગૂઢમ્ ।
સત્યં તત્ સ્વો ભવતિ નિધનાચ્ચેદહન્નામકસ્ય
શિષ્યેતાસૌ ચિતિમયતનુઃ સત્ય આત્મૈવ વિદ્ધિ ॥ ૮૬ ॥

॥ ઐ નમો ભગવતે શ્રીરમણાય ॥

॥ શ્રીરમણહૃદયતાત્પર્યસંગ્રહઃ ॥

વિશ્વં દૃગ્દૃશ્યભિન્નં સ્થિતિલયજનનાન્યેતિ ચિત્તેન સાકં
સ્વપ્ને જાગ્રત્યપીદં ભવતિ ચ, વિલયં ગચ્છતીદં સુષુપ્તૌ ।
એવં વિશ્વં સમસ્તં ભવતિ હિ મનસો વૃત્તયોઃ; નિત્યભાને
જાતં વીનં ચ યસ્મિન્ ભવતિ મન ઇદં, તત્ સ્વતત્ત્વં વિશોકમ્ ॥

અજ્ઞાત્વૈવં સ્વતત્ત્વં વપુરહમિતિ ધીમોહયોગાત્ પ્રપગ્ચં

मत्वा सत्यं य, सौष्यं विषयजमिति थोपैति शोडं प्रभक्तः ।
डित्तैतथ्येन्नमज्जेद्-लुट्टि विविदिषया स्वात्मनः, शान्तिमृच्छेत्
सत्ये स्वस्मिन्निति श्रीरमणभगवता दिष्टमस्मिन् प्रबन्धे ॥

॥ ॐ नमो भगवते श्रीरमणाय ॥

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

The text was composed by K.LakShmana Sarma

This work is published by Sri Ramanasramam www.sriramanamaharshi.org

It has been approved to be posted on sanskritdocuments.org

by permission of Sri V.S. Ramanan, President, Sri Ramanasramam.

——
Revelation

pdf was typeset on April 1, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

